

عنوان مقاله:

بررسی و مطالعه ای بر زندگی خواجهی کرمانی ، آثار و اشعار آن

محل انتشار:

دومین کنگره بین المللی مدیریت، اقتصاد، علوم انسانی و توسعه کسب و کار (سال: 1402)

تعداد صفحات اصل مقاله: 10

نویسنده:

علی احمد صادقی جوزانی - دانشجوی دکتری زبان و ادبیات فارسی ، گرایش زبان و ادبیات فارسی ، دانشکده ادبیات و علوم انسانی ، دانشگاه آزاد اسلامی ، واحد بروجرد، ایران.

خلاصه مقاله:

کمال‌الدین ابوالعطاء محمود بن علی بن محمود، معروف به خواجهی کرمانی و متخلص به خواجه یکی از شاعران نیمه اول قرن هشتم است. آرامگاه خواجه در تنگ الله اکبر شیراز است. وی از شاعران عهد مغول است و اشعاری در مدح سلاطین منطقه فارس در کارنامه خود دارد. خواجه، شاعر معروف قرن هشتم، از خواجهگان کرمان است و تخلص او، «خواجه» از همین نسبت گرفته شده است. خواجهی کرمانی که به نخل بند شاعران نیز شهرت دارد، در اواخر سده هفتم هجری در کرمان زاده شد. زمان تولد او را به اختلاف بین ۶۶۹-۶۸۹ هجری قمری ثبت کرده‌اند. او در دوران جوانی خود جدا از کسب دانش‌های معمول روزگار مسافرت را نیز پیشه نموده و بازدیدهایی از مناطق اصفهان، آذربایجان، شام، ری، عراق و مصر نیز داشته است. او لقب‌هایی مانند خلاق المعانی و ملک الفضلا نیز داشته است. او در نیمه سده هشتم هجری در شهر شیراز درگذشت و در تنگ الله اکبر این شهر نزدیک رکناباد به خاک سپرده شد. وی از جوانی با نقاشی، نخلبندی و موسیقی آشنایی جدی داشته است. رابطه او با مشایخ کازرون باید با رابطه خاندان اینجو با آنان مطالعه شود. شعر صوفیانه او از جوهره تصوف کم بهره است و از سطح آشنایی و الفت با معارف صوفیه نمی‌گذرد. همای و همایون او علاوه بر آن که با خسرو و شیرین نظامی و ویس و رامین فخرالدین اسعد گرگانی پیوندهایی دارد، با ورقه و گلشاه عیوقی نیز دارای مشترکاتی است. خواجه از نخستین گویندگانی است که با تضمین شعر دیگران نوعی تخمیس ساخته است. او از معروفترین پیروان نظامی است، و آخرین منظومه اش، گوهرنامه، نشان می‌دهد که با آثار امیر خسرو دهلوی هم آشنایی داشته است.

کلمات کلیدی:

شعر فارسی، خواجهی کرمانی، همای و همایون، ورقه و گلشاه، تضمین در شعر فارسی، امیر خسرو دهلوی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1712480>

